

[Jes Lunde]

Jeg sad og hørte med meget stor undren finansministeren forklare, hvorfor folkeskolelærerne var sakket bagud i forhold til ingeniørerne. Det skulle altså være, fordi S-SF havde afskaffet den procentvise dyrtidsregulering. Ja men det kan jo ikke gå op, hr. finansminister. Udgangspunktet var, at ingeniør-lønnen og folkeskolelærerlønnen var ens dengang, og nu er der jo en stor forskel. Det kan jo ikke skyldes, at man går væk fra en procentvis regulering. Havde der været en procentvis regulering, så havde man gavn timer højtlønsgrupperne, men ved at lave en anden regulering gavner man først og fremmest lavtlønsgrupperne. Det kan jo ikke begrunde en forskel, der opstår mellem to grupper, som er ligelønnede. Det er ulogisk, usammenhængende. Det kan ikke være svaret fra finansministeren.

Svaret må være, at når man fører en stram indkomstpolitik fra folketingets side, så er det noget, som får fuldt gennemslag i den offentlige sektor. 2 pct. er 2 pct. og ikke mere, men i den private sektor har man mange muligheder for at løfte sig ud af problemerne, og derved opnår man en betydelig lønsforskelle med tiden. Det må være dér, hunden ligger begravet, og derfor synes jeg, det har været mistrøstigt at høre, at de ting, finansministeren nu har stillet i udsigt for de offentligt ansatte, har været helt individuelle tillæg, som nogle grupper inden for den offentlige sektor kan få, og ikke det generelle løft for de lavtlønnede grupper, som der er behov for.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er ikke, fordi jeg ikke synes, at vi skulle se at komme videre til næste punkt, men nu har jeg altså hørt tilstrækkelig længe på, at ingeniør-lønninger var lig med folkeskolelærerlønninger, og som en stiltfærdig ingeniør vil jeg sige, at det har nu ikke været tilfældet.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Jeg tror ikke, vi skal fortsætte debatten om at sammenligne specielle grupper.

Det, det handler om, og det, jeg svarede på, var lønudviklingen, som vi ser den for nogle af de grupper i den offentlige sektor, som føler, at de er blevet særlig hårdt ramt,

og det er et problem, der rækker længere tilbage end den periode, hvor denne regering har siddet; det kan ingen afvise.

Hvis vi tager flere overenskomstløsninger, både dem, der er indgået frivilligt, og dem, der er gennemført af tidligere regeringer i dette folketing, så har man lagt hovedvægten på at give til de lavtlønnede, og dér kan man i hvert fald sige, at det ganske klart har givet folkeskolelærerne forholdsvis mindre procentuelt end det, de lavtlønnede fik. Det er derfor, jeg kun tillader mig at konstatere, at det er mange års udvikling og først og fremmest udviklingen fra 1975 til 1982, som har bragt nogle ud i en skæv situation.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 82:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for udbredelse af elvarme i zone 4.

Af Mette Groes (S) m.fl.
(Fremsat 7/2 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Energiministeren (Svend Erik Hovmand):

Det forslag til folketingsbeslutning fra socialdemokratiet, som i dag skal drøftes her i folketinget, vender sig imod udbredelsen af elvarme i zone 4. Forslaget opfordrer således regeringen til at gennemføre et stop for udbredelsen af elvarme i zone 4, hvor der lokalt eksisterer et fjernvarmenet, eller hvor der er rimelige forudsætninger for etablering heraf med udnyttelse af halm, træflis, varmepumper og biogasdrevne kraftvarmeværker.

Som bekendt har vi flere gange her i folketinget drøftet denne sag. Senest skete det i november 1984, hvor det var SF, der havde fremsat forslag om meget absolutte forbudsregler mod elvarmen.

Det forslag, som i dag skal drøftes, er betydelig mere nuanceret og afspejler betydelig større forståelse for de faktiske og somme tider meget komplicerede forhold, der eksisterer i kommunerne, end det forslag, SF fremsatte dengang. Det fremgår således af